

EGYETÉRTÉS

KIADÓ-HIVATAL: BUDAPEST, IV. HÍMZŐ-UTCA 1. SZ. HIRDETÉSEK ÉS NYILTEMBER...

SZERKESZTŐSÉG: BUDAPEST, IV. HÍMZŐ-UTCA 1. SZ. KÉZIRATOKAT VESSZA NEM KÜLDÜNK...

Budapest, jan. 4.

Az angol kormány helyzete az egyiptomi kérdés miatt egyre nehezebbé vált, annyira, hogy már Gladstonnak sem hiszik el a betegséget...

rásvá is lehet, tág mezőt nyújtva a tetterének és vállalkozási szellemnek. Gordon tábornoktól, mint említettük volt, december 14-éről írásbeli üzenet érkezett Kortiba...

tárgyalásokról, melyeket Lonyay mint miniszterelnök Tisza Kálmánnal folytatott. Közülükben nincs külön föltüntetve az érdekes alludozások idejének évzárma...

VIDÉK.

A virovittozal horvát képviselőválasztás ügyében a zágrábi tartománygyűlési bizottság befutója a vizsgálót. E választás körül történt állítólagos visszaélésekről sokat beszéltek a tartománygyűlésen...

nyerségében kis-e sokat tartanak, s előbb majd csak énekvél fogja gyönyörködtetni a közönséget. De ebből sem lett semmi s Pasler Centralhallé-jára várt a szerencse...

A világhírlás megnyitása táviró-dróton. A new-orleansi világhírlás megnyitására érkezett hírek bizonyítják, hogy az amerikaiok még mindig nem veszték ki az erőt...

A párisi Memorial Diplomatique a következők újságja: Anglia fárvalóságokat folytat Egyiptomnak, miként Afganisztannak semlegesítése iránt...

A dongolai mudir sürgönyzi, hogy a máhdi táborából egy arabs érkezett oda, ki azt értesíti, hogy a máhdi hada Mizan-el-Nek mellett áll, 12 óra járásnyira délnek Omdurmantól...

Figyelmeztetjük és kérjük tisztelt előfizetőinknek előzetesétük m. hó végével lejár, hogy újabb megrendeléseiket mielőbb megemlítsék...

Lapunk előfizetési ára:

egy hónapra --- 1 ft 80 kr. hat hónapra --- 10 ft két hónapra --- 3 ft 60 kr. egész évre --- 20 ft három hónapra --- 5 ft ---

Lapunk mindennap, tehát hétfőn és keddnapon is megjelenik.

Előfizetői névnek, címnek, lakóhelynek s a valószínű postánál tisztán szabaddal meg kell adni, hogy a lap kézbesítésénél hiba ne történjen...

Budapest, jan. 4.

Az orosz függetlenségi és 48-as párt ma délután 4 órakor rövid értekezletet tartott, melyben tárgyalás alá került a tasnádi függetlenségi és 48-as pártnak a képviselőválasztásra vonatkozó átirata...

Az országgyűlési függetlenségi és 48-as párt holnap, hétfőn, d. u. 4 órakor értekezletet tart. A katonai kincstár tulajdonjoga tekintetében a hadügyminisztérium s a magyar pénzügyi kormány közti fölszólított vitás esetre vonatkozólag, eddigi közléseink kiegészítésül megemlíthetjük még, hogy az ügyben a pénzügyminisztérium nevében Bucevsky Pál miniszter-tanácsos járt el...

Lónyay Menyhért gróf naplójából január 3-iki számunkban nagy feltűnést keltő részletet közlünk ama

— Erre igazítottak, járattan vagyok a vidéken. — Mi okból keresed a plébánost? — Messze hirt jár jószágának, könyörületességének, viszona a kérdett majdnem nyögve, talán tud rajtam segíteni nagy nyomoromban.

— Minden bizonytalan. Reményed teljesséni fog a százhalmi lelkes ajtajától senki sem távozik selegly vagy vigasz nélkül. — A vigasznak nem sok hasznát veszi, mondá Margit gyonyosan. Menjen Szászahny gróf kastélyába, ott majd bőséges segítségem részesül.

Büszkén, parancsolólag, lenézően intéz beszédet a koldusszanyhoz, ki egy pillanatra hozta emelé szeméit, aztán halkán mondá, majd csak a tisztelő udhoz megyek. Margit sőtörvése fordult el tőle. Ma sehogy sem akart neki sikerülni rendes föltényt gerjeszté modora, mit otthon annyira csodálta. Észrevehető rossz kedve volt, a tér másik oldalára sietett s Gizellát hitta, hogy menjenek föl a romok közé és gyorsan indult meg a lépcsőn.

György utba igazítá a koldusszanyt, ki elhagyta helyét s megindult a lefelé vezető ösvényen, Gizella Zarándy karján követte Margitot, Géza utána futott, György pedig helyét foglalt a bástya mohos falán s gondolkodva, tündőve figgeszté szeméit a levegőbe, szíve vértelt az anyatlánul növekedett s helytelen irány- s nevelésben részesült gyermek fölé.

Lassan húzódtak el szeméi előt a mult eseményei, az emlékek, miktől soha sem tudott menekülni, melyek magával hordott keletről nyugatra, de melyek talán soha oly fájdalommal nem tölték el szívet, mint most, Margit egyéniségét látva. Oh, ha tudná azok, ha szemlélvél bírnának annak, mi következtetik egy szeszélyből, egy fútolag fellobbant szenvedélyből visszarindának, lozognék magukban a hiúság, unalomzészó szarmazott szórakozást, mi gyusag egész családát, a gyermekek jövőjét, talán egy egész nemzedék sorsát teszi semmivé.

— Nem szeszélyből, nem futó szórakozási vágyból hibáztok. Hosszu éveken fejlődött a szerelem szívében; lassan vert az gyökereket ott, s bár készülőben volt feloldulni a házasság kötelékéi, nem volt az vétkes, ezáltal, fellobbant szenvedély, nem mulo vagy, nem kalandkeresés; hanem komoly, elhatározott cél, mely felé nem lehetett bár nyitlan, de nem is ál-utakon haladni.

— Szomszédok voltak Szászahny Rheaival, ki előtte a múlt ideálja volt, ki csodálni, becsülni tanult, szerelomé lobbant iránta, körül sejté, hogy viszona szerelemet, de azt is észrevelte, hogy minden erejével küzd ellene. Évek multak. Szászahny Gusztáv egyike volt a legféltékenyebb természeteknek. Gyanakodni kezdett negjére, rá, ki iskolatásra, majdnem egyedül baránya volt, szemmel, figyelemmel kísérte őket, de nem tapasztalt semmit, mert nem volt mit tapasztalni...

De a szerelem nem engedti bilncsre verni magát. Ledönt minden elbe törnyomuló gátat. Kiegyenült a szelést, vállalkótlonságot meg a szellemi tehetség hiányait is elfelejté, a mi leginkább eltávolítja az embereket egymástól. Megtagadja isten törvényét, nem törődik az emberek ítéletével. Nincs hatalom, mi megölni képes legyen, ha mély, igaz, erős és valódi. György szerelme az ilyenek közé tartozott. Még ma is, annyi halaszterence, annyi szenvedés után, midőn már csak egy sirhatlan összpontosult emlékek. Még ma is feldobogott szíve maga elé képzelt Rhea-t, ki nem csak a testi szépség, de a szelvelmi tökély ideálja volt. Szeme még ma is könyvvel telt meg, vizsgálódva rá. Kéncz évi gy-á-z, kilencz évig oly gyakran hullott könyek után.

Hosszu küzdelem, hosszu tusakodás, nem győzheti le szerelmét. Nem állhatta ellent vágyának megváltá szerelmét Szászahny nének, ki arra kérte, utazék el. Hagya je őt és a vidéket. Igyekezéek feledni azt, ki másnak a neje, másnak — ki neki gyermekkorú baránya. Bár tette volna. Ne kért volna tőle egy búcsu-találkozót, hol elmondhatná meg egyszer, mily forró, mily végnélküli szerelt. — Hogy eltéve gyász borul, jövője kietlen, sötét, reménytelenül. De távozni fog, mert ő egy kívánja, mert nem akar parancsnak, kívánságának ellenszégülni.

Rhea gyenge volt. Talán viszont szerelte; de soha sem vallotta be. Megadta a kért találkozást. Nem titkos helyen, nem elbujva, nyitlan akart el-búcsuzni tőle, társalgási természet, hová bármely perczben, bárki beléphetett, hol György számtalan-szor órákat töltött, s hol most is megjelenni. És mégis e találkozás végetes lett rájuk néve. Nyári este volt. Gusztáv igazolt kedélyállapotban vett búcsu nejtől. Azt mondá leste meg, az egész éjtel távol maradt. Rhea észrevehető zavart volt.

Férje azt kérde tőle vár-e valakit, s ő nemmel felelt. Tudva, hogy ha megmondaná a valót, Gusztáv honn maradna, s neki még az a szomorú boldogság sem jutna, hogy Györgynek utolsó búcsuját egyedül négyezsem között mondhatta el.

Szászahny látvától, de visszajött. Györgyöt ne-jónél találta. Ugy mint máskor, nem később, nem korábban, nem fölökben. Az ins vezeté, jelenté őt mint rendesen. Rhea a társalgási teremben fogadá s Gusztáv mégis bős bővdűvel rontott rájuk. Vendégét nyomorultnak, névelt teltetőnek, hazugnak nevezte. Kiatuisztotta a házból, leányt elvette tőle, s Györgygel másnap hajnalban párbajt vívott, mi annak majdnem életébe került. Hosszu ideig viselle nyomait e párbajnak, míg Rhea elzve, megváltá szüleikhez ment.

Az egész könyvek beszélt az eseményről. Botrány-gyanú mondták Szászahny viselét, de senki sem sem tartá ártatlannak — nejt. Hirt be volt szeny-nyelvé, neve megváltozva, s ő nem tudta ezt elvél-szeli. Ő, ki solasem vetett semmit, kinek hirt elvél-hetten volt, ki még gondolatban sem srté meg az ércnyit, kiméltelenül gonzá, pellengére állítva, el-rejtőzködött az emberek elől. Nem akart találkozni Györgyvel, ki kezét, szívet ajánlá neki. Térdön állva könyörgött hozzá, hogy kegye boldogtá őt és magát, husztalan! — Nem akart igazat adni férj-m állításának. Nem dlehet gyermekek nélkül, vis-zonk Rhea és csendes buskomsorságha esve, lasz-szánt hervadt, emésztődött, míg vegre a sors megmenté őt fájdalmától, örök álmod, örök feledést borított rá: nemé honap mulva meghalt. Rövid kínos történet volt ez, s György nem tudta feledni. Ezer változat, százezer kínban jutott meg az emléke-zetében. Kódos homályként borult életére, s e perczben is majdnem bántón hatott rá a természet fé-nye, mi körülvéve e sötét emlékekkel szemben. Karját a bástya falára támaszva, fejt kezére hajtá és lehunyta szeméit, egészen belső keservébe merült.

Föltőlről beszéd, ceveges, vidám nevetés hangzot-tak le hozzá. Apró kavicsok hulltak rá. A társaság fönt megérkezének adva tréfás jelet. Gizella és La-jos csillogó peronadt, szállongó kövecsék dobá-ltak a bástya falára, s ő föltekintve hozzájuk, a ne-vető kezét között egy sötét komor szempárral ta-lálkozott — Margit tekintetével.

Margit!

NEM ISMEREM A MULT TÖRTENETÉT.

REGÉNY. 4. fejezet. Irtá BENICZKYNÉ B. LENKE. (Folytatás.)

ÓTODIK FEJEZET.

A Paramanra vezetvő uton s a romok telején tündökölve jelent meg a fényes égitest tüze s percz alatt felgyújtá tündökölésével az egész láthatárt, oromkiallást csalva Szászahny Margit ajkairól ki szokdelve haladt társnéja Szécsy Gizella mellett, s koronkint karjába öltve kezét, nevetve vonzolta őt magával, ki rostebb volt s nehezebben haladt fölfele a meredek uton.

— Bármily gyönyörűségés álmaink legyenek is, nem pótolhatják az ily felséges reggelt, mondá el-ragadtatva Margit. Meg nem foghatom Gizella, hogy lehet valaki ily közönyös, mint te, a természet szépsége iránt.

— Érténem az ily elragadtatást, ha szerelmes volnál, viszona nyugodt egykedvűséggel Gizella, kit nem egy könnyen letehető letekesíteni s majdnem hozsánát ő, hogy ráhagyta magát venni a meredek hegyhátságára.

— Még nem, de a legjobb uton vagyok, hogy az legyen! — Valóban! Csodálatos, hogy három évi udvar-lása után Gézának még csak ennyit mondhattsz ér-zelmeidről, viszona Gizella keserűen.

— Csitt! viszona halkán társnéja fülehez ha-jolva Margit, hátra fele pillantva, hol Zarándy Lajos és az ifjabb Szécsy követték őket. Gézáról szó sincs. Nem az a férfi ő, ki szívetem meg tudná nyerni. Nagyon lágy, nagyon csendes, örökösen egy és ugyanaz. Nem tud érdeket kelteni maga iránt bennem. Szilajabb kedély, pozitívbb jellem és lelkesülni tud természet, a mi engem leköt, a mi szívetem sebes boldogságra készíti s Géza mind ennek ellenkezője.

Gizella meglepetve nézett rá, és bár arcán öröm ült, annyira elálmánút e szavakon, hogy kíváncsi-sága a legmagasabb fokig emelkedve, mind a mel-letti perczekig nem birt egyetlen szót, vagy kérdést kifejteni, miben a két férfi hozzájuk érkezése is meg-akadályozta, kik rövid idő múlva elérték őket. Beszélgetve haladtak a kavicsos uton; kellemes hűvös szél lengedezett körülötök, majd a leányok oltonyének fodraival, majd fűtős hajjukkal enye-lyegve, mire fölértek, rózsákat csalt arczaikra.

A romoknál György fogadta őket, ki a bástya falára támaszkodva, több idő óta figyelemmel ki-sérté jöttüket s néhány lépést elibik ment.

— Kegyed megelőzött, mondá nevetve Margit. Ha hirt volnék, azt hinném vetekedés volt ez velem, ki az állítam tegnap, hogy a nap fölkelte meg-előzőm.

György nyájasan mosolygott, mint kis gyermek állításaira szokás. — Vegye annak, mondá nyájasan, de oly hangon mi azt fejezte ki, nagyon csodák és gyernek vagy még arra, hogy veled vetekedjem.

Margit arca láng borítá, finom szemöldökei ósz-szerándultak tündökölő szeméi fölött. Ily hangon nem szoktak vele beszélni, serte érezte magát.

A romokba vezető lépcső mellett pár nyult el, Gizella örövendé foglalt rajta helyét, Zarándy mellé ült, Margit szótlanul tekintett szét a völgyben, mi a nap fényárjában gyönyörű látványt nyújtott.

Néhány perczig teljes némaság uralkodott a tár-saságban, s mindnyájan meglepetve néztek a hegy másik oldalán lévő lejtő felé, honnét hangos vallá-sos ének hangzott fel hozzájuk, mind közelebb hozva a szellő által s nem sokára faradt, rongyos, majdnem látogató asszonyt pillantának meg, ki ón-magát vonzolta közeledett fölfele, kis gyermekek tartva karján; rongyos öltönyének foszlányai röp-ködtek a szélben, alig takarhatták be testét.

— Dicsérjétek az Urnak nevet, legyen áldott most-antól fogva mindörökké, napkeletől nyugotig, mert kiscsoda hasonlatos a hozzá! hangzott a koldus asz-szony dadogó ajkairól.

— Milyen izetlen ének s utálatos látvány, mondá Margit undorral fordulva el. — Kegyed nem szokott imádkozni? kérde tőle György. — A maga idejében. Nem az utcán vagy hall-gatók számára, viszona ingereltem Margit, miáltal a koldus asszony hozzájuk érkezelt s farditan egyik kőre ült. A férfiak mindnyájan hozzá léptek. Kiki adott neki valamit, György megszólította. — Miért jöttél el magásra, hova egészséges ember is nehezen jut fel. Mily édes hozott ide? — Ez az egyedüli ut uram Szászahalomra Szécsy-ről s a plébánoshoz igyekszem. — A férfiak mindnyájan hozzá léptek. Kiki adott neki valamit, György megszólította. — Miért jöttél el magásra, hova egészséges ember is nehezen jut fel. Mily édes hozott ide? — Ez az egyedüli ut uram Szászahalomra Szécsy-ről s a plébánoshoz igyekszem. — A hegy alatt a patak mentében is el lehet jutni oda, messzebb ut, de könnyebben megjárható, mert sikon vezet.

Férje azt kérde tőle vár-e valakit, s ő nemmel felelt. Tudva, hogy ha megmondaná a valót, Gusztáv honn maradna, s neki még az a szomorú boldogság sem jutna, hogy Györgynek utolsó búcsuját egyedül négyezsem között mondhatta el.

Szászahny látvától, de visszajött. Györgyöt ne-jónél találta. Ugy mint máskor, nem később, nem korábban, nem fölökben. Az ins vezeté, jelenté őt mint rendesen. Rhea a társalgási teremben fogadá s Gusztáv mégis bős bővdűvel rontott rájuk. Vendégét nyomorultnak, névelt teltetőnek, hazugnak nevezte. Kiatuisztotta a házból, leányt elvette tőle, s Györgygel másnap hajnalban párbajt vívott, mi annak majdnem életébe került. Hosszu ideig viselle nyomait e párbajnak, míg Rhea elzve, megváltá szüleikhez ment.

Az egész könyvek beszélt az eseményről. Botrány-gyanú mondták Szászahny viselét, de senki sem sem tartá ártatlannak — nejt. Hirt be volt szeny-nyelvé, neve megváltozva, s ő nem tudta ezt elvél-szeli. Ő, ki solasem vetett semmit, kinek hirt elvél-hetten volt, ki még gondolatban sem srté meg az ércnyit, kiméltelenül gonzá, pellengére állítva, el-rejtőzködött az emberek elől. Nem akart találkozni Györgyvel, ki kezét, szívet ajánlá neki. Térdön állva könyörgött hozzá, hogy kegye boldogtá őt és magát, husztalan! — Nem akart igazat adni férj-m állításának. Nem dlehet gyermekek nélkül, vis-zonk Rhea és csendes buskomsorságha esve, lasz-szánt hervadt, emésztődött, míg vegre a sors megmenté őt fájdalmától, örök álmod, örök feledést borított rá: nemé honap mulva meghalt. Rövid kínos történet volt ez, s György nem tudta feledni. Ezer változat, százezer kínban jutott meg az emléke-zetében. Kódos homályként borult életére, s e perczben is majdnem bántón hatott rá a természet fé-nye, mi körülvéve e sötét emlékekkel szemben. Karját a bástya falára támaszva, fejt kezére hajtá és lehunyta szeméit, egészen belső keservébe merült.

Föltőlről beszéd, ceveges, vidám nevetés hangzot-tak le hozzá. Apró kavicsok hulltak rá. A társaság fönt megérkezének adva tréfás jelet. Gizella és La-jos csillogó peronadt, szállongó kövecsék dobá-ltak a bástya falára, s ő föltekintve hozzájuk, a ne-vető kezét között egy sötét komor szempárral ta-lálkozott — Margit tekintetével.

Margit!

(Folytatása következik.)

